



JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 8. oktober 2014
Kontor: Procesretskontoret
Sagsbeh: Christina Hjeresen
Sagsnr.: 2014-0030-2460
Dok.: 1333285

Hermed sendes endelig besvarelse af spørgsmål nr. 1461 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 26. august 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Karen Hækkerup

/

Henrik Hjort Elmquist

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1461 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes redegøre for reglerne og kriterierne for at få en dødsformodningsdom i henholdsvis Norge og Sverige.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra myndighederne i henholdsvis Norge og Sverige.

1. Det norske justitsministerium har oplyst bl.a., at de norske regler om dødsformodningsdomme følger af lov nr. 1 af 23. marts 1961 om forsvundne personer mv.

I norsk ret skelnes der mellem dødserklæring og dødsformodningsdom. Når en person er forsvundet under sådanne omstændigheder, at der ikke er rimelig grund til at tvivle på, at personen er død, kan tingsrettsdommeren afsige kendelse om dødserklæring med det samme.

I tilfælde, hvor det ikke uden videre kan lægges til grund, at en forsvunden person er død, kan en sag om dødsformodning tidligst anlægges 10 år efter, at den forsvundne person sidst har været set i live. I tilfælde, hvor det er overvejende sandsynligt, at den forsvundne person er død, fordi personen forsvandt ved en ulykke, krig eller anden begivenhed, som skabte alvorlig livsfare, er fristen 1 år.

2. Det svenske finansministerium har oplyst bl.a., at de svenske regler om forsvundne personer følger af lov nr. 130 fra 2005 om dødserklæring. Loven trådte i kraft den 1. april 2005. Kompetencen til at træffe afgørelse om en dødserklæring overgik samtidig fra de almindelige domstole til ”Skatteverket”.

I tilfælde, hvor det er sikkert, at personen er død, kan der umiddelbart udstedes en dødserklæring.

I tilfælde, hvor det er usikkert, om den forsvundne person er død, men hvor der i betragtning af omstændighederne omkring personens forsvinden og de øvrige kendte forhold, er en høj grad af sandsynlighed for, at den forsvundne er død, kan spørgsmålet om dødsformodning tidligst tages op 1 år efter, at personen er forsvundet. Er personen forsvundet i forbindelse med en naturkatastrofe, en stor ulykke eller under lignende omstændighe-

der, og er der en meget høj grad af sandsynlighed for, at personen er død, kan spørgsmålet om dødsformodning imidlertid tages op umiddelbart efter, at personen er forsvundet.

I andre tilfælde kan spørgsmålet om dødserklæring tidligst tages op 5 år efter, at personen er forsvundet.